

Скжперникъ и селянинъ.

Въ едно руско село живѣялъ нѣкои си скжперникъ на име Николай. Той билъ много богатъ, никому нищо не давалъ и ималъ за приятель само кучето си Пютшъ, което му вардѣло желтицитѣ.

Веднѣжъ, като се разхождалъ изъ полето, Николай случайно падналъ въ единъ кладенецъ. Единъ селянинъ, добриятъ Георги, който работѣлъ на нивата си, чулъ виковетѣ на нещастника и му се притекълъ на помощъ.

— Дай си ржката, за да те изтегля, — казалъ той на скжперника.

Като чулъ думата „дай“, скжперникътъ не мръдналъ отъ мѣстото си, въпреки застрашаващата го опасностъ.

— Тогава вземи моята ржка, — казалъ селянинътъ.

Скжперникътъ зgrabчилъ бързо ржката на Георги и и той го изтеглилъ изъ кладенеца.

Скжперникътъ само взема, а не дава.

Прев. Ст. Йотовъ.

Спящиятъ татко.

Ще те слушамъ, мамо, днеска

И ще се омия,

Но кажи защо е легналъ

Татко въ тазъ кутия?

И кажи защо цвѣтята

Обрахме отъ двора?

Кжщата защо е пълна

Съсъ различни хора?

И пари защо ми даватъ

И защо ме галятъ,

А предъ татко тихо плачатъ,

И свѣщи му палятъ? . .

А защо той неподвиженъ

Стой и не шава?

Ахъ, кажи му, мила мамо,

Вече той да става.

Елена Бриса.